

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

zo 7. augusta 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Duševné a priemyselné vlastníctvo – Smernica 2004/48/ES – Článok 4 – Aktívna legitímácia organizácie kolektívnej správy práv majiteľov ochranných známkov – Smernica 2000/31/ES – Články 12 až 14 – Zodpovednosť poskytovateľa služieb prenajímania a registrovania adries IP, ktoré umožňujú anonymné používanie názvov domén a internetových stránok“

Vo veci C-521/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tallinna Ringkonnakohus (Odvolací súd Talin, Estónsko) z 28. augusta 2017 a doručený Súdnemu dvoru 1. septembra 2017, ktorý súvisí s konaním:

Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A.

proti

Deepakovi Mehtovi,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory L. Bay Larsen, sudcovia J. Malenovský (spravodajca), M. Safjan, D. Šváby a M. Vilaras,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A., v zastúpení: K. Turk, vandeadvokaat a M. Pild, advokaat,
- estónska vláda, v zastúpení: N. Grünberg, splnomocnená zástupkyňa,
- holandská vláda, v zastúpení: K. Bulterman, P. Huurnink a J. Langer, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: F. Wilman a E. Randvere, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: estónčina.

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vydal tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 4 písm. c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32), ako aj článkov 12 až 14 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A. (ďalej len „SNB-REACT“) a pánom Deepakom Mehtom vo veci zodpovednosti pána Deepaka Mehta za porušenie práv desiatich majiteľov ochranných známkov.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2000/31

- 3 Odôvodnenie 42 smernice 2000/31 uvádza:

„Výnimky zo zodpovednosti ustanovené v tejto smernici sa vzťahujú len na prípady, kde činnosť poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti je obmedzená na technický proces prevádzky a poskytovania prístupu ku komunikačnej sieti, prostredníctvom ktorej sa prenášajú alebo dočasne uchovávajú informácie sprístupnené tretím stranám s jediným účelom, zabezpečiť, aby bol prenos efektívnejší, táto činnosť má výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu, ktorá znamená, že poskytovateľ služieb informačnej spoločnosti nemá ani nepozná, ani nemá kontrolu nad informáciami, ktoré sú prenášané alebo uchovávané.“

- 4 Kapitola II tejto smernice s názvom „Zásady“ obsahuje okrem iného oddiel 4 s názvom „Zodpovednosť sprostredkovateľov poskytovateľov služieb [Zodpovednosť poskytovateľov sprostredkovateľských služieb – *neoficiálny preklad*]“, v ktorom sa nachádzajú články 12 až 15 uvedenej smernice.

- 5 Článok 12 tejto istej smernice, nazvaný „Mere conduit“ (Púhy kanál) [(Jednoduchý prenos) – *neoficiálny preklad*]“, stanovuje:

„1. Ak poskytovaná služba informačnej spoločnosti pozostáva z prenosu informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, prostredníctvom komunikačnej siete alebo z poskytnutia prístupu do komunikačnej siete, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služby nebol zodpovedný za prenášané informácie...“

...

3. Tento článok nemá vplyv na možnosť, aby súd alebo správny orgán požiadal poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov.“

6 Článok 13 smernice 2000/31 s názvom „Caching‘ (Ukladanie informácií v pamäti)“ stanovuje:

„1. Ak sa poskytuje služba informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z prenosu informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, prostredníctvom komunikačnej siete, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služby nebol zodpovedný za automatické, dočasné a prechodné uloženie týchto informácií, ktoré je urobené výlučne za účelom zefektívnenia ďalšieho prenosu informácií k ďalším príjemcom služby na ich žiadosť...“

...

2. Tento článok nemá vplyv na možnosť súdu alebo správneho orgánu požiadať poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov.“

7 Podľa článku 14 tejto smernice s názvom „Uloženie informácií na hosťiteľskom počítači“:

„1. Ak sa poskytuje služba informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služby nebol zodpovedný za informácie uložené na žiadosť príjemcu služby...“

...

3. Tento článok nemá vplyv na možnosť súdu alebo správneho orgánu požiadať poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov, a nemá vplyv ani na možnosť členských štátov, aby začali konanie, ktoré by nariadilo odstránenie alebo znemožnenie prístupu k informáciám.“

Smernica 2004/48

8 Odôvodnenie 18 smernice 2004/48 uvádza:

„Osoby oprávnené vyžadovať uplatňovanie... opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy [stanovených v tejto smernici] by nemali byť iba vlastníci práv, ale tiež osoby, ktoré majú priamy záujem a procesnú spôsobilosť, pokiaľ im to umožňujú platné právne predpisy a pokiaľ je to s nimi v súlade. Môžu to byť profesijné organizácie poverené spravovaním týchto práv alebo obhajobou kolektívnych a individuálnych záujmov, za ktoré sú zodpovedné.“

9 V kapitole I tejto smernice, nazvanej „Cieľ a rozsah pôsobnosti“, sa nachádza okrem iného článok 2 uvedenej smernice, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, ktorý vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté prípadné prostriedky, ktoré sú ustanovené v právnych predpisoch [Únie] alebo vnútroštátnych právnych predpisoch, ktoré sú priaznivejšie pre vlastníkov práv, opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy ustanovené touto smernicou sa uplatňujú v súlade s článkom 3 na každé porušenie práv duševného vlastníctva stanovených právom [Únie] a/alebo vnútroštátnym právom príslušného členského štátu.“

- 10 V kapitole II smernice 2004/48 s názvom „Opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy“ sa okrem iného nachádza článok 4 tejto smernice s názvom „Osoby oprávnené žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy“, ktorý znie takto:

„Členské štáty uznajú ako osoby oprávnené žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy uvedených v tejto kapitole:

- a) vlastníkov práv duševného vlastníctva v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov;
- b) všetky ostatné osoby oprávnené využívať tieto práva,... pokiaľ to umožňujú a pokiaľ je to v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov;
- c) organizácie kolektívnej správy práv duševného vlastníctva, ktoré sú obvykle uznávané ako subjekty, ktoré majú právo zastupovať vlastníkov práv duševného vlastníctva, pokiaľ to umožňujú a pokiaľ je to v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov;
- d) subjekty, ktoré sa profesionálne zaoberajú obhajobou, ktoré sú obvykle uznávané ako subjekty, ktoré majú právo zastupovať vlastníkov práv duševného vlastníctva, pokiaľ to umožňujú a pokiaľ je to v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov.“

Estónske právo

- 11 § 3 tsiviilkohtumenetluse seadustik (civilný sporový poriadok) (RT I 2005, 26, 197) s názvom „Aktívna legitímácia“ stanovuje vo svojom odseku 2:

„V zákonom upravených prípadoch sa súd zaoberá občianskoprávnou vecou aj vtedy, keď osoba podá žalobu na ochranu údajného a zákonom chráneného práva alebo záujmu tretej osoby alebo verejnosti.“

- 12 § 60¹ kaubamärgiseadus (zákon o ochranných známkach) (RT I 2002, 49, 308) s názvom „Zástupcovia v právnych sporoch týkajúcich sa ochranných znáмок“ stanovuje vo svojom odseku 2:

„Majiteľa ochrannej známky môže pri ochrane jeho práv zastupovať organizácia zastupujúca majiteľov ochranných znáмок, ktorá má právnu subjektivitu, a on je jej členom.“

- 13 § 8 infoühiskonna teenuse seadus (zákon o službách informačnej spoločnosti) (RT I 2004, 29, 191) s názvom „Obmedzenie zodpovednosti v prípade jednoduchého prenosu informácií a sprostredkovania prístupu do verejne prístupnej siete na prenos dát“ znie takto:

„1. Ak služba pozostáva výlučne z prenosu informácií, ktoré sú poskytované užívateľom tejto služby, prostredníctvom verejnej dostupnej komunikačnej siete alebo z poskytnutia prístupu do tejto siete, nie je poskytovateľ služby zodpovedný za obsah prenášaných informácií...“

- 14 § 9 tohto zákona s názvom „Obmedzenie zodpovednosti pri cachingu“ stanovuje:

„Ak sa poskytuje služba, ktorá pozostáva z prenosu informácií poskytovaných užívateľom tejto služby, prostredníctvom verejne prístupnej komunikačnej siete, pričom príslušná metóda prenosu si z technických dôvodov vyžaduje prechodné uloženie informácií (caching), poskytovateľ služby, ktorá je urobená výlučne na účely zefektívnenia ďalšieho prenosu informácií k ďalším užívateľom služby na ich žiadosť, nie je v prípade automatického, dočasného a prechodného uloženia informácií zodpovedný za ich obsah...“

15 § 10 uvedeného zákona s názvom „Obmedzenie zodpovednosti pri poskytovaní služby ukladania informácií“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„1. Ak sa poskytuje služba, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované užívateľom tejto služby, poskytovateľ služby nie je zodpovedný za obsah informácií uložených na žiadosť užívateľa služby...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

16 SNB-REACT je organizácia so sídlom v Amsterdame (Holandsko), ktorej účelom je zabezpečiť kolektívnu správu práv majiteľov ochranných známk.

17 Táto organizácia podala na Harju Maakohus (Súd prvého stupňa Harju, Estónsko) návrh, aby pán Mehta ukončil porušovanie práv desiatich jej členov, aby sa zdržal ich opätovného porušovania a aby mu bola uložená povinnosť nahradiť škodu, ktorú spôsobil.

18 SNB-REACT na podporu tohto návrhu uviedla, že pán Mehta zaregistroval názvy internetovej domény, ktoré neoprávnene používali označenia totožné s ochrannými známkami, ktorých majiteľmi boli jej členovia, ako aj internetové stránky, na ktorých boli nezákonne predávané tovary označené takýmito označeniami. SNB-REACT, okrem toho uviedla, že pán Mehta bol majiteľom IP adries, ktoré zodpovedali týmto názvom domény a týmto stránkam. Napokon tvrdila, že pán Mehta bol zodpovedný za neoprávnené používanie predmetných označení uvedenými názvami domény a uvedenými stránkami, o čom bol oboznámený pri viacerých príležitostiach.

19 Pán Mehta na svoju obranu tvrdil, že nezaregistroval názvy domény a internetové stránky napadnuté organizáciou SNB-REACT, ani nijakým spôsobom nepoužíval označenia zhodné s ochrannými známkami, ktorých majiteľmi sú členovia tejto organizácie. Navyše aj keď uznal, že je majiteľom 38 000 IP adries, uviedol, že ich len prenajímal dvom tretím spoločnostiam. Napokon uviedol, že vzhľadom na túto činnosť ho bolo potrebné považovať len za poskytovateľa prístupu do elektronickej komunikačnej siete, ako aj za poskytovateľa prenosu informácií.

20 Harju Maakohus (Súd prvého stupňa Harju) zamietol návrh organizácie SNB-REACT, pričom sa po prvé domnieval, že táto organizácia nebola aktívne legitimovaná podať vo vlastnom mene návrh na zabezpečenie dodržiavania práv jej členov a na náhradu škody spôsobenej porušením týchto práv. Uvedený súd v tejto súvislosti konštatoval, že samotná SNB-REACT nemala práva k ochranným známkam, ktorých sa týkal jej návrh, pričom následne rozhodol, že § 60¹ ods. 2 zákona o ochranných známkach sa má vykladať v tom zmysle, že organizácia, akou je SNB-REACT, je aktívne legitimovaná len na účely zastupovania svojich členov.

21 Harju Maakohus (Súd prvého stupňa Harju) sa po druhé domnieval, že dôkazy predložené organizáciou SNB-REACT umožnili preukázať, že pán Mehta bol majiteľom IP adries viazaných na názvy internetovej domény, ktoré neoprávnene používali označenia zhodné s ochrannými známkami, ktorých majiteľmi sú členovia tejto organizácie, ako aj na internetové stránky, na ktorých boli nezákonne predávané tovary označené takýmito označeniami. Domnieval sa naopak, že tieto dôkazy nepreukazovali, že by pán Mehta bol majiteľom týchto názvov domény a týchto stránok, ani, že by sám neoprávnene používal predmetné označenia. Z hľadiska týchto úvah uvedený súd dospel k záveru, že zodpovednosť pána Mehtu nemohla v súlade s § 8 ods. 1 zákona o službách informačnej spoločnosti vyplývať z protiprávnej činnosti osôb používajúcich uvedené názvy domény a uvedené stránky.

22 V rámci odvolania podaného na Tallinna Ringkonnakohus (Odvolací súd Talin, Estónsko) SNB-REACT na jednej strane tvrdí, že § 60¹ ods. 2 zákona o ochranných známkach možno vykladať v tom zmysle, že na základe tohto ustanovenia má organizácia kolektívnej správy práv aktívnu legitimáciu predložiť vo vlastnom mene návrh na ochranu práv a záujmov svojich členov. Na druhej strane súd prvého stupňa

nesprávne vylúčil akúkoľvek zodpovednosť pána Mehtu za služby, ktoré poskytoval osobám používajúcim názvy domény a internetových stránok v rámci činnosti online predaja falšovaných tovarov. Obmedzenie zodpovednosti stanovené v § 8 ods. 1 zákona o službách informačnej spoločnosti platí totiž pre poskytovateľov služieb, ktorých úloha sa obmedzuje na úlohu neutrálnych sprostredkovateľov, ale nie na poskytovateľov služieb, ako je pán Mehta, ktorí vedia o existencii porušení práv duševného vlastníctva a majú aktívnu úlohu pri porušovaní uvedených práv.

- 23 Tallinna Ringkonnakohus (Odvolací súd Talin) vo svojom rozhodnutí vnútroštátneho súdu uvádza, že vzhľadom na tieto tvrdenia a pochybnosti, ktoré má vo veci zlučiteľnosti vnútroštátneho práva s právom Únie, považuje v súvislosti s týmito dvomi bodmi za potrebné vydanie rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnej otázke.
- 24 Tento súd si v prvom rade kladie otázku, či organizácia, akou je SNB-REACT, nemá byť aktívne legitimovaná predložiť vo vlastnom mene návrh na ochranu práv a záujmov svojich členov. Z tohto dôvodu žiada Súdny dvor o výklad článku 4 písm. c) smernice 2004/48, aby sa mu umožnilo pri znalosti veci určiť vo veci samej rozsah, ktorý treba priznať ustanoveniu § 3 ods. 2 civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 60¹ ods. 2 zákona o ochranných známkach.
- 25 Vnútroštátny súd si v druhom rade kladie otázku, či zodpovednosť pána Mehtu nemôže byť založená, aj keď nepoužíval označenia v rozpore s právami členov organizácie SNB-REACT, ak poskytoval služby osobám, ktoré používajú názvy domény a internetové stránky protiprávne používajúce takéto označenia tým, že im prenájí IP adresy, ktorých je majiteľom za podmienok, ktoré im umožňujú konať anonymne. Uvádza taktiež, že odpoveď na túto otázku závisí od zmyslu článkov 12 až 14 smernice 2000/31, ktoré boli prebraté do vnútroštátneho práva prostredníctvom § 8 až § 10 zákona o službách informačných spoločností.
- 26 Za týchto okolností Tallinna Ringkonnakohus (Odvolací súd Tallin) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

- „1. Má sa článok 4 písm. c) smernice [2004/48] vykladať v tom zmysle, že je povinnosťou členských štátov, aby organizácie kolektívnej správy práv majiteľov ochranných známk uznali ako subjekty, ktoré sú aktívne legitimované požiadať vo vlastnom mene o uplatnenie prostriedkov právnej nápravy na ochranu práv majiteľov ochranných známk v prípade porušení týchto práv, a podať vo vlastnom mene na súdoch žalobu na presadenie práv majiteľov ochranných známk?
2. Majú sa články 12, 13 a 14 smernice [2000/31] vykladať v tom zmysle, že za poskytovateľa služieb v zmysle týchto ustanovení, na ktorého sa vzťahujú výnimky zo zodpovednosti, ktoré sú upravené v uvedených článkoch, treba považovať aj poskytovateľa služieb, ktorého služba spočíva v tom, že registruje IP adresy, a tým umožňuje ich anonymné prepojenie s doménami, ako aj prenájom týchto IP adries?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 27 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 4 písm. c) smernice 2004/48 vykladať v tom zmysle, že je povinnosťou členských štátov, aby uznali, že organizácia kolektívnej správy práv majiteľov ochranných známk, o akú ide vo veci samej, je aktívne legitimovaná požiadať vo vlastnom mene o uplatnenie prostriedkov právnej nápravy stanovených touto smernicou na ochranu práv týchto majiteľov, ako aj podať vo vlastnom mene žalobu na presadenie uvedených práv.

- 28 V tejto súvislosti treba na úvod uviesť, že zatiaľ čo článok 4 písm. a) smernice 2004/48 stanovuje, že členské štáty v každom prípade uznajú ako osoby oprávnené žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy uvedených v kapitole II vlastníkov práv duševného vlastníctva, všetky tri body b) až d) článku 4 tejto poslednej uvedenej smernice spresňujú, že členské štáty uznajú ostatné osoby, ako aj niektoré určité organizácie ako osoby s rovnakým oprávnením len vtedy, pokiaľ to umožňujú ustanovenia príslušných právnych predpisov a pokiaľ je to v súlade s týmito ustanoveniami.
- 29 Konkrétne, podľa článku 4 písm. c) smernice 2004/48 členské štáty uznajú takéto oprávnenie organizáciám kolektívnej správy práv duševného vlastníctva, ktoré sú obvykle uznávané ako subjekty, ktoré majú právo zastupovať vlastníkov práv, pokiaľ to umožňujú ustanovenia príslušných právnych predpisov a pokiaľ je to v súlade s týmito ustanoveniami.
- 30 Vzhľadom na toto znenie treba spresniť zmysel a rozsah pojmov „príslušných právnych predpisov“ na jednej strane a „to umožňujú“ na druhej strane.
- 31 V prvom rade, pokiaľ ide o odkaz na príslušné právne predpisy uvedené v článku 4 písm. c) smernice 2004/48, treba ho chápať z hľadiska článku 2 ods. 1 tejto smernice ako odkaz na relevantné vnútroštátne právne predpisy, prípadne na právne predpisy Únie.
- 32 Ďalej, pokiaľ ide o druhý prvok uvedený v bode 30 tohto rozsudku, treba uviesť, že článok 4 písm. c) smernice 2004/48 nemožno vykladať v tom zmysle, že priznáva členským štátom neobmedzenú mieru voľnej úvahy na uznanie alebo neuznanie organizácií kolektívnej správy práv duševného vlastníctva ako osôb oprávnených požiadať na účely ochrany uvedených práv vo vlastnom mene o uplatnenie prostriedkov právnej nápravy stanovených touto smernicou. Takýto výklad by totiž zbavil toto ustanovenie, ktorého cieľom je harmonizovať právne predpisy týchto členských štátov, akéhokoľvek potrebného účinku.
- 33 Okrem toho z odôvodnenia 18 smernice 2004/48, z hľadiska ktorého treba uvedené ustanovenie vykladať, vyplýva, že normotvorca Únie mal v úmysle, aby boli ako osobami oprávnenými žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy stanovených v tejto smernici uznaní nielen majitelia práv duševného vlastníctva, ale aj osoby, ktoré majú priamy záujem na ochrane týchto práv, ako aj procesnú spôsobilosť, pokiaľ im to umožňujú príslušné právne predpisy a pokiaľ je to v súlade s nimi. Toto odôvodnenie okrem toho uvádza, že táto druhá kategória osôb môže zahŕňať profesijné organizácie poverené spravovaním uvedených práv alebo obhajobou kolektívnych a individuálnych záujmov, ktorými sú poverené.
- 34 Z toho vyplýva, že článok 4 písm. c) smernice 2004/48, vykladaný z hľadiska odôvodnenia 18 tejto smernice, sa má chápať v tom zmysle, že v prípade, ak sa organizácia poverená kolektívnou správou práv duševného vlastníctva a uznaná za aktívne legitimovanú na zastupovanie majiteľov týchto práv považuje na základe vnútroštátnych predpisov na jednej strane za subjekt, ktorý má priamy záujem na obhajobe uvedených práv, a na druhej strane, ak jej tieto právne predpisy priznávajú procesnú spôsobilosť, majú členské štáty povinnosť uznať túto organizáciu za oprávnenú žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy stanovených v uvedenej smernici, ako aj podať žalobu na presadenie uvedených práv.
- 35 Účelom článku 4 písm. c) smernice 2004/48 je teda zabezpečiť, aby v prípade, ak má organizácia poverená kolektívnou správou práv duševného vlastníctva a zastupujúca majiteľov týchto práv podľa vnútroštátneho práva procesnú spôsobilosť na účely obhajoby uvedených práv, bolo tejto organizácii osobitne priznané rovnaké oprávnenie na uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov nápravy stanovených v tejto smernici.
- 36 Takáto povinnosť uznania sa nekladie členským štátom, ak táto podmienka neexistuje.

- 37 V prejednávanej veci vnútroštátny súd uvádza, že ide o organizáciu kolektívnej správy práv majiteľov ochranných známk.
- 38 Prináleží vnútroštátnemu súdu, aby určil, či je takáto organizácia považovaná podľa vnútroštátnych právnych predpisov za organizáciu, ktorá má priamy záujem na ochrane práv majiteľov ochranných známk, ktorých zastupuje, a či jej tieto právne predpisy priznávajú procesnú spôsobilosť, v prípade čoho musí byť uznaná ako osoba oprávnená žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy stanovených touto smernicou.
- 39 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 4 písm. c) smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že je povinnosťou členských štátov, aby uznali, že organizácia kolektívnej správy práv majiteľov ochranných známk, o akú ide vo veci samej, je aktívne legitimovaná požiadať vo vlastnom mene o uplatnenie prostriedkov právnej nápravy stanovených touto smernicou na ochranu práv týchto majiteľov, ako aj podať vo vlastnom mene žalobu na presadenie uvedených práv pod podmienkou, že je táto organizácia považovaná podľa vnútroštátnych právnych predpisov za organizáciu, ktorá má priamy záujem na ochrane takýchto práv, a že jej tieto právne predpisy priznávajú na tento účel procesnú spôsobilosť, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

O druhej otázke

- 40 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú články 12 až 14 smernice 2000/31 vykladať v tom zmysle, že výnimky zo zodpovednosti, ktoré stanovujú, sa vzťahujú na poskytovateľa služby prenajímania a registrovania IP adries, ktoré umožňujú anonymné používanie názvov internetovej domény, o akú ide vo veci samej.
- 41 V tejto súvislosti vyplýva tak z názvu smernice 2000/31, ako aj konkrétne zo znenia článku 12 ods. 1, článku 13 ods. 1 a článku 14 ods. 1 tejto smernice, že tieto tri ustanovenia sa uplatňujú v prípade poskytovania služby informačnej spoločnosti.
- 42 Normotvorca Únie definoval pojem „služba informačnej spoločnosti“ ako zahŕňajúci služby, ktoré sú poskytované na diaľku prostredníctvom elektronických zariadení na spracovanie a uloženie údajov na individuálne požiadanie adresáta služieb a zvyčajne za odmenu (rozsudok z 23. marca 2010, Google France a Google, C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, bod 110). Okrem toho, a ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, tento pojem zahŕňa okrem iného služby umožňujúce kontakt medzi osobami, ktoré sa venujú činnosti online predaja a ich zákazníkmi (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2011, L'Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, bod 109). Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci Súdny dvor nemá k dispozícii dôkazy postačujúce na určenie, či sa na predmetnú službu, o ktorú ide vo veci samej, vzťahuje uvedený pojem, vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či ide o takýto prípad.
- 43 V prípade poskytovania takejto služby treba posúdiť, či sa na poskytovateľa tejto služby vzťahujú výnimky zo zodpovednosti stanovené v článku 12 ods. 1, článku 13 ods. 1 a článku 14 ods. 1 smernice 2000/31.
- 44 Na tento účel je v prvom rade potrebné určiť ustanovenie, ktoré sa vzťahuje na dotknutú službu, a na tento účel posúdiť, či táto služba predstavuje z hľadiska jej vlastností službu jednoduchého prenosu („mere conduit“), službu ukladania informácií v pamäti, tzv. „caching“ alebo službu uloženia informácií na hositeľskom počítači.
- 45 V prípade kladnej odpovede treba ďalej overiť, či sú podmienky, ktoré sa vzťahujú konkrétne na kategóriu predmetných služieb, ako sú podľa okolností prípadu uvedené v článku 12 ods. 1, článku 13 ods. 1 alebo článku 14 ods. 1 smernice 2000/31, splnené.

- 46 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu však vyplýva, že predmetom položenej otázky nie je získať dodatočné spresnenia, pokiaľ ide o výklad podmienok uvedených v dvoch predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku, ale sa týka len kritérií umožňujúcich stanoviť, či služba, o akú ide vo veci samej, má výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu.
- 47 V tejto súvislosti napokon z ustálenej judikatúry vyplýva, že článok 12 ods. 1, článok 13 ods. 1 a článok 14 ods. 1 smernice 2000/31 sa majú chápať z hľadiska odôvodnenia 42 tejto smernice, z ktorého vyplýva, že výnimky v oblasti zodpovednosti stanovené uvedenou smernicou sa týkajú len prípadov, keď činnosť poskytovateľa služieb v rámci informačnej spoločnosti má výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu, čo znamená, že títo poskytovatelia nepoznajú, ani nemajú kontrolu nad informáciami, ktoré sú prenášané alebo uchovávané osobami, ktorým poskytujú svoje služby (rozsudky z 23. marca 2010, Google France a Google, C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, bod 113, a z 15. septembra 2016, Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, bod 62).
- 48 Tieto výnimky zo zodpovednosti sa naopak neuplatňujú v prípade, keď má poskytovateľ služieb informačnej spoločnosti aktívnu úlohu, pričom umožňuje svojim zákazníkom optimalizovať svoju činnosť online predaja (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2011, L'Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, body 113, 116 a 123, ako aj citovanú judikatúru).
- 49 V prejednávanej veci rozhodnutie vnútroštátneho súdu uvádza, že poskytovateľ, o ktorého ide vo veci samej, poskytuje službu prenájmania a registrovania IP adries, pričom umožňuje svojim zákazníkom anonymne používať názvy domén a internetové stránky.
- 50 Za týchto podmienok prináleží vnútroštátnemu súdu, aby sa z hľadiska všetkých relevantných skutočností a dôkazov ubezpečil, že takýto poskytovateľ nepozná, ani nemá kontrolu nad informáciami, ktoré sú prenášané alebo uchovávané jeho zákazníkmi, a že nemá takú aktívnu úlohu, že umožňuje týmto zákazníkom optimalizovať ich činnosť online predaja.
- 51 Treba však uviesť, že ak by aj vnútroštátny súd dospel na konci svojho skúmania k záveru, že sa na činnosť poskytovateľa, o ktorého ide vo veci samej, môžu vzťahovať výnimky zo zodpovednosti uvedené v bode 43 tohto rozsudku, môže v súlade s článkom 12 ods. 3, článkom 13 ods. 2 a článkom 14 ods. 3 smernice 2000/31 doručiť dotknutej osobe v prípade, že bola dostatočne preukázaná existencia poškodenia alebo hrozby poškodenia práva duševného vlastníctva, súdny príkaz, ktorého cieľom je ukončiť toto poškodzovanie alebo predchádzať tejto hrozbe poškodzovania (rozsudok z 15. septembra 2016, Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, body 77, 78 a 94).
- 52 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že články 12 až 14 smernice 2000/31 sa majú vykladať v tom zmysle, že výnimky zo zodpovednosti, ktoré stanovujú, sa vzťahujú na poskytovateľa služby prenájmania a registrovania IP adries, ktoré umožňujú anonymné používanie názvov internetovej domény, o akú ide vo veci samej, za podmienky, že táto služba patrí do jednej z kategórií služieb uvedených v týchto článkoch a spĺňa všetky príslušné podmienky, pokiaľ má činnosť takéhoto poskytovateľa výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu, čo znamená, že nepozná, ani nemá kontrolu nad informáciami, ktoré sú prenášané alebo uchovávané jeho zákazníkmi, a pokiaľ nemá takú aktívnu úlohu, že umožňuje týmto zákazníkom optimalizovať ich činnosť online predaja, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

O trovách

- 53 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. Článok 4 písm. c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že je povinnosťou členských štátov, aby uznali, že organizácia kolektívnej správy práv majiteľov ochranných známk, o akú ide vo veci samej, je aktívne legitimovaná požiadať vo vlastnom mene o uplatnenie prostriedkov právnej nápravy stanovených touto smernicou na ochranu práv týchto majiteľov, ako aj podať vo vlastnom mene žalobu na presadenie uvedených práv pod podmienkou, že je táto organizácia považovaná podľa vnútroštátnych právnych predpisov za organizáciu, ktorá má priamy záujem na ochrane takýchto práv, a že jej tieto právne predpisy priznávajú na tento účel procesnú spôsobilosť, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.
2. Články 12 až 14 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode), sa majú vykladať v tom zmysle, že výnimky zo zodpovednosti, ktoré stanovujú, sa vzťahujú na poskytovateľa služby prenájmania a registrovania IP adries, ktoré umožňujú anonymné používanie názvov internetovej domény, o akú ide vo veci samej, za podmienky, že táto služba patrí do jednej z kategórií služieb uvedených v týchto článkoch a spĺňa všetky príslušné podmienky, pokiaľ má činnosť takéhoto poskytovateľa výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu, čo znamená, že nepozná, ani nemá kontrolu nad informáciami, ktoré sú prenášané alebo uchovávané jeho zákazníkmi, a pokiaľ nemá takú aktívnu úlohu, že umožňuje týmto zákazníkovi optimalizovať ich činnosť online predaja, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

Podpisy